

Estadística de la misèria

De vegades, al costat de les xifres macroeconòmiques, els centres de poder econòmic internacional subministren l'abast del dolor que causa el trànsit al capitalisme de l'Europa central o oriental.

Un informe que s'acaba de fer públic a Brussel·les diu que entre els anys 1990 i 1996 la UE va aportar a l'Europa de l'est i a l'ex-Unió Soviètica ajudes i crèdits per valor de 4.000 milions de dòlars. L'informe es limita a donar dades, però sense fer-ne cap valoració. No diu quina eficàcia han tingut els crèdits ni tampoc quines insuficiències. Per trobar algun indici de resposta als interrogants i no pocs dubtes caldria rellegir un informe publicat fa dos anys per l'OCDE, afirmant que "Occident no ajuda gaire a fer les transicions de l'Europa oriental". Les xifres que aportava aquest document són encara significatives: entre 1990 i 1993 els vint-i-dos països ex-comunistes més pròxims havien re-

but dels països occidentals més rics 8.300 milions de dòlars, procedents tant de fons públic com privat. En canvi, només les inversions privades a la Xina d'aquest mateix període sobrepassaven els 4.500 milions de dòlars. El mateix informe reconeixia que l'Europa oriental feia en solitari el tram més llarg de la transició al capitalisme.

L'intermitent i tímida reconeixement de la insuficiència dels crèdits i de les inversions, tant europees com nord-americanes, als països immersos en la catàstrofe post-soviètica evoca un cop més aquells mesos de 1990 i 1991 quan, als centres de decisió de l'economia mundial, es debatia el dilema d'elaborar un segon Pla Marshall (calia aportar 35.000 milions de dòlars cada any durant cinc anys només a l'URSS, segons

el pla previst per Grigori Iavlinski) o d'aplicar el rigor monetarista impulsat pels ideòlegs neoliberals. Les tesis neokeynesianes i gradualistes s'hagueren d'ajupir a les teràpies de xoc, a les privatitzacions compulsives i a les màfies. I la solitud de la transició a què es referia l'OCDE continua essent es-

i humanes en constant depredació.

Fa menys d'un mes Bulgària llançava al món una desesperada demanda d'ajuda humanitària. La veu d'auxili anava acompanyada de xifres del Banc Mundial fins ara inèdites: el 19% de la població viu en una pobresa pròxima a la indigència, i els ingressos del 92%

de la població són inferiors als 120 dòlars (18.000 pessetes). El mateix Banc Mundial reconeix que caldria una ajuda de més de 14 milions de dòlars per a salvar la vida de 14.500 vells i invàlids.

Al costat dels vells i dels malalts tota una generació de nens i adolescents es troba agafada entre la misèria i el laberint de la marginalitat, amenaçada en la seva integritat física i psicològica: a Bulgària hi ha més de

37.000 nens abandonats als orfenats; 100.000 en situacions semblants a Romania, i les últimes xifres de Rússia, elaborades per organitzacions humanitàries diverses, són esgarrifoses: 50.000 nens són abandonats cada any al carrer, 5.000 dels quals moren i 2.000 se suïciden. L'expressió de "l'estratificació" social russa, ara com ara inamovible, és que hi ha de vuit a deu milions de rics i benestants, cent milions de persones en la precarietat i la pobresa, i quaranta milions en la pura misèria.

La tragèdia continua present darrere els decorats de les xifres macroeconòmiques de l'est. I només molt de tant en tant els centres econòmics decisoris en deixen veure el rostre amarg.

Llibert Ferri

ARXIU / EFE

Vaga de miners a Romania el passat mes de juny. Als països més pobres de l'antic bloc comunista, l'anomenat sud de l'est, la situació comença a ser desesperada.